

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ภาคที่
2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ้บู้กวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ้บู้กขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อ เปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอ้บู้ก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกิริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่า ตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ ส่าสัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ-ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและ อำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับวางไม่ลง นับตั้งแต่วันแรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชดประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึกลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิณทร์ ไพรวลัยเป็นคนนำทาง

รพิณทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไล่ล่าไ้ก่กัดเสื่อลายพาดกลอน ไอ้แหวง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิงมหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝิโฆมดที่ออกมาดูตืดเลือดของลูกหาบ เสื่อสมิงที่แบกศพคนตายมาบน

หลังของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนทรานคร และ ไตโนเสาร์ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญ ๆ อีกหลายตัว อาทิ แหม่มมาเรีย ฮอฟมัน...แหม่ม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมาทำให้ดาร์วิน ราชนิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึง ทั้งพิשרรักและแรงหึง... ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นคือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคงครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน ตั้งแต่ บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ ๆ ใน พ.ศ. ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มไม่ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนักเบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ. 2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरษา จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัยทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่งมั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นันทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพโร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายังไม่...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์

เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความ
ช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความ
ลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาล
นานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้
จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธ
ศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม
มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน
ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎ
แห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพชาติ
มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ใน
เพชรพระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์กราบขอพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสุมิตรา วิเศษ
สุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน
ที่ได้กรุณามอบ เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่าน
ในรูปโฉมของอีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวราตรี' ของ 'พนมเทียน' ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวราตรี' มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพิถีพิถันคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะไม่เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕ ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่น ๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ในความคิดสลัวเต็มไปด้วยเงาของปริศนาที่นั้น หล่อนก้าวลงไป ก้าวล้าออกนอกแดนอย่างช้าๆ ตามแนวของเส้นทางที่เอียงลาดลงไปสู่เบื้องล่าง สติพร้อม...เป็นเจตนาอย่างแน่วแน่ที่จะเผชิญหน้ากับมันตรัยในระยะประชิด หาได้เกิดจากการลี้มตัวหรือตกอยู่ในอำนาจใด ๆ ทั้งสิ้น

ไฟฉายในมือนั้น...มี แต่ไม่ประสงค์จะฉาย เพื่อไม่ต้องการให้เกิดความกระตอกกระตาคใจ ๆ ทั้งสิ้นก่อนความจำเป็น หล่อนรู้ตัวแน่นอนว่ากำลังทำอะไรอยู่ นอกจากไรเฟิลในมือก็ยังมีปืนสั้นติดเอวอยู่อีกกระบอก หล่อนเชื่อว่าถ้าจำเป็นอำนาจของลูกปืนที่มีติดตัวอยู่ก็พอจะ 'ฉีก' หรือ 'ทำลาย' อะไรก็ตาม ให้มันย่อยยับเปิดเปิงออกไปได้ แต่นั่นก็ยังไม่สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ตนเองได้มากไปกว่าอำนาจเครื่องรางของขลัง พุทธาณูภาพและบารมีของอรหันต์ทั้งหลายที่หล่อนเชื่อแน่ว่าจะต้องให้ความคุ้มครองหล่อนอยู่ในขณะนี้ หล่อนก็ศิษย์มีครูเหมือนกัน ไม่กลัวมันเสียอย่างเดียว อะไรจะเกิดขึ้นก็ให้มันรู้ไป

“เสด็จลงมาเกิด จิตรางคนางค์...ได้โปรดเสด็จลงมาหา มันทร์ชัย...”

แต่ละก้าวย่างที่หล่อนเคลื่อนต่ำลงไปอย่างระมัดระวังนั้น เสียงฟ้าของเจ้ามารร้ายเชิญชวนกระทบจิตสมองของหล่อนอยู่ ตลอดเวลา

อีกประมาณ 10 เมตรจะถึงตำแหน่งแท่นหินใหญ่กึ่งทางของหนทางลาด อันเป็นชะง่อมที่กำบังนั้น หญิงสาวหยุดยั้ง

“บัดนี้ เราก้าวออกมาเพื่อที่จะได้พบเจ้าแล้ว เจ้าอยู่ที่ไหนเล่า มันทร์ชัย ไฉนจึงไม่โผล่ออกมา และเราก็กยอมเสียสละจนถึงเพียงนี้แล้ว เจ้าก็ยังหาได้ตกปากรับคำกับเราแม้แต่นิด ในสิ่งที่เราขอร้องไว้ นั่นก็คือ ขอให้ละเว้นการติดตามจองเวร อัคนีรุทร์ลงเพียงแค่นี้”

ดารินร้องออกไปอย่างใจเย็นและกล้าหาญขีดสุด ไม่เคยมีครั้งใดในชีวิตที่หล่อนจะอาจหาญเสี่ยงถึงเพียงนี้มาก่อน

“ก้าวลงมาอีก พระองค์หญิง...มันตรัยขอให้สัจจะว่าจะปล่อยให้อัคนิรุทร์เป็นไปตามยถากรรมของมันเอง โดยไม่เข้าไปแตะต้องยุ่งเกี่ยวอะไรด้วย การมุงร้ายทุกชนิดของมันตรัยที่มีต่ออัคนิรุทร์จะยุติสิ้นสุดเพียงแค่นี้ ขอเพียงให้ยอดเสนาหายอมเสด็จไปกับมันตรัยเท่านั้น...”

หญิงสาวชอนยัม ตระหนักได้อยู่ทุกลมหายใจเข้าออกว่าขณะนี้หล่อนกำลังเล่นอยู่กับมหาพิบัติภัยมืด อันยิ่งใหญ่ น่าสะพรึงกลัวที่สุด ทว่าหล่อนก็เตรียมการและเตรียมพร้อมไว้แล้ว

“เราก็พร้อมที่จะไปกับเจ้าแล้ว จึงได้ก้าวออกมานี้ แต่เราก็กังมองไม่เห็นเจ้าเลย ไม่ว่าจะโดยตาเนื้อ หรือโดยทางจิต แล้วเราจะไปกับเจ้าได้อย่างไร”

“ขอให้พระองค์หญิงเสด็จลงมาจนถึงชายป่าด้านล่าง อันไม่ไกลออกไปนัก มันตรัยรออยู่ตรงนี้แล้วพร้อมทั้งคชสารทรงสำหรับฝ่าพระบาท เมื่อเสด็จลงมาถึง ก็ขออัญเชิญประทับบนหลังคชสารนี้ไปพร้อมด้วยมันตรัย เร็วเข้าเถิดพระเจ้าข้า อูษาเยือนใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว”

ประโยคหลังนั้นดูเหมือนจะเร่งเร้ามาอย่างกระวนกระวาย

“มันมืดเหลือเกิน เราไม่อาจมองเห็นได้ เจ้าจงขึ้นมารับเรา
ที่นี่ด้วยเถิด”

“เช่นนั้นไซ้ร้ จงเสด็จตามทาสของฝ่าพระบาท ที่รอนำเสด็จ
อยู่แล้วลงมา”

ขาดกระแสดความนั้น เกาทะมีนชนิดหนึ่งก็ค่อยๆ โผล่
ลับเหลี่ยมหินเบื้องหน้าของหล่อนออกมา ปรากฏเห็นชัดเป็น
เงาตะคุ่ม เพราะระยะห่างออกไปเพียงไม่มากนัก มันดูเหมือน
มนุษย์... ยืนด้วยขาสองขา สูงใหญ่เหลือประมาณ

ดารินฉายไฟทันที พร้อมกับปากกระบอกไรเฟิลที่เสยขึ้น
ในระดับเอว แต่แล้วหล่อนก็ยังชะงักรีรออยู่ เพราะจากลำไฟฉาย
ที่สาดจ้าออกไปนั้น หล่อนเห็นอสุรกายตนหนึ่งจริง ลักษณะ
ของมันก็คือซากัมมีอันน่าเกลียดน่ากลัวขนาดส่วนสูงเกือบ
7 ฟุต แต่มันหาใช้ร่างที่มันตรัยสิงสถิตอยู่ไม่ หากแต่เป็นอีก
ลักษณะ อีกซากหนึ่งซึ่งผุดแผกออกไปจากที่เคยจำได้ติดตาม

สภาพของร่างแข็งที่ดูเหมือนท่อนหินนั้น ส่วนศีรษะและ
ใบหน้ามีรอยของหินย่อยหย่อนลงมาเกาะปกคลุมไว้ เหมือนคน
สวมหมวกหน้าแถบหนึ่งแห่งตอบมีหนังหุ้มอยู่เสมออยู่ แต่อีก
แถบหนึ่ง บริเวณที่เคยเป็นเนื้อของใบหน้าแห้วหายไป เห็น
กระดูกโหนกแก้มโผล่ขาว และฟันกรามซี่ใหญ่แต่ละซี่ขนาด
หัวแม่มือภายใต้การเคลือบของผลึกหินใส มองดูแล้วคล้ายจะ
สลายยิ้มรอคอยหล่อนอยู่

ดารินยืนนิ่ง อย่างยังตัดสินใจอย่างใดมิถูกไปเสียวินาที
มันเป็นเวลาเดียวกับที่ซาคำนวณหาอายุไม่ได้นั้นเริ่มเคลื่อน
ขึ้นมาหาหล่อนอย่างแซมซ่า...เหมือนจะตรงเข้ามาจับ...

เมื่อนั้นเอง เหมือนฟ้าผ่าลงมากลางนรกแห่งความเงียบ
จนหล่อนเองก็สะดุ้งผวา...

เสียงเปรี้ยงแผดสะเทือนเลื่อนลั่น ดังลงมาจากขอบเนิน
เบื้องหลังของหล่อน คลื่นของอากาศรอบตัว กดวบ สองหูลั่นอื้อ
เพราะกัมปนาทนั้น พร้อมกัน ตรงหน้าที่หล่อนกำลังจ้องพินิจ
อยู่นั้น แบะกระจายหายแวบไปซี่กหนึ่งในพริบตา ชนิดมองเห็น

กันซึ่ง ๆ หน้า เหมือนถูกจามด้วยขวานคมกริบขนาดใหญ่ และ
ร่างนั้นหมุนผละจนเซไปด้วยแรงกระทบ

“น้อย! หมอบลงเดี๋ยวนี้!!”

เสียงตะโกนนำเสียงหลงดังติดตามลงมา จำได้ดีที่สุดว่า
นั่นเป็นเสียงของพี่ชายกลาง - อนุชา วราฤทธิ์

แผนของหล่อน... ถ้าจะมีอยู่ในขณะนี้... มันก็ได้พังพินาศ
ลงเสียแล้ว และหล่อนต้องปรับเหตุการณ์ใหม่อย่างฉับพลันทันที
เหมือนกัน เพราะตัวเองก็ยืนอยู่ในแนวของวิถีกระสุนที่อาจ
พลาดมาถูกได้ จึงทิ้งตัวฮวบลงนอนราบกับพื้นทันที ในขณะที่
ร่างนั้นยังหมุนตกลงอยู่หลุนๆ

พอร่างของหล่อนล้มลงไปราบกับพื้นเท่านั้น กระสุน
ไรเฟิลอีกนัดหนึ่งก็ครี้นสนั่นติดต่อมาอีก แนวกระสุนจับเข้า
บริเวณส่วนใดของไอ้ซากหมื่นๆปีไม่ทราบได้ แต่คราวนี้เห็นดิน
ของมันหลุดจากพื้น พลิกล้มตึง กลิ้งขลุ่กลงไปตามหนทาง
อันลาดชันนั้น เป็นลักษณะของขอนไม้ที่ถูกผลักให้ร่วงหล่น
ลงไป

เบื้องล่างในเงามืดของละเมาะไม้ เสียงข้างร้องอย่าง
แตกตื่นประสานกันแซ่ พร้อมกับเหยียบปารกชฎโครมคราม
หักพินาศ อันหมายถึงการเริ่มเคลื่อนไหวอย่างซูลมุน เสียง
พีชายกลางก็ก้องมาอีกว่า

“นอนอยู่ตรงนั้น อย่าเพิ่งเงยหัวขึ้นมา!”

ณ บัดนี้ หล่อนเองก็สับสน จับต้นชนปลายไม่ถูกแล้ว
ว่าอะไรมันเกิดขึ้นในลักษณะไหน หรือจะรู้ก็รู้้อย่างเดียวว่า
ทุกสิ่งทุกอย่างของหล่อนจะต้องตกอยู่ในการรู้เห็นของอนุชา
นับตั้งแต่อย่างเท่าก้าวเดินออกมาจากบริเวณแคมป์พัก แต่เขา
ก็รู้ได้ละเอียดหรือเข้าใจอย่างไรนั้น หล่อนก็สุดจะหยั่งได้ ทว่า
ก็ได้ทำให้แผนเดิมของหล่อนคลาดเคลื่อนไปเสียแล้วด้วยการ
ระเบิดกระสุนไรเฟิลมาสองนัดซ้อน

เป้าหมายคือร่างของไอ้ผีดิบบริวารมันตรัย ที่กำลังเดิน
ตรงขึ้นมาหาหล่อน!

และบัดนี้ก็ยังไม่ว่าอนุชาจะจัดการอย่างไรต่อไป ได้ยิน
แต่คำสั่งให้นอนราบอยู่ที่เดิม ซึ่งถ้าไม่โง่จนเกินไปนัก หล่อน
ก็ไม่ควรที่จะขยับเงยร่างขึ้นมาตามคำสั่งนั้นอย่างเด็ดขาด จึงได้

แต่นอนคว่ำหน้าอยู่กับพื้น มือทั้งสองไขว้แตะปกกันไว้ปิดที่
ท้ายทอย

จริงอย่างที่นึกไว้ไม่มีผิด ปรากฏเสียง ‘เป๊าะ’ ขึ้นก่อนใน
อันดับต่อมา แล้วเพียงแต่นับหนึ่ง - สองเท่านั้น ปาละเมาะเบื่อง
ลี้ ่า ัง
อันกำลังเคลื่อนไหวครีโนโครมไม่ไล่หักวินาศ เพราะความ
แตกตื่นของช่างโขลงในขณะนี้ ก็ปรากฏเสียง บีมม์! จนแผ่นดิน
สะเทือน พร้อมกับประกายไฟแลบวาบแดงฉาน ห่างลงไปจาก
บริเวณที่หล่อนทรุดหมอบอยู่ แค่มิเกิน 40-50 เมตร เท่านั้น
เศษผงธุลี กิ่งใบไม้เล็ก ๆ ปลิวกระจายว่อนตามเปลวระเบิด

นั่นคืออนุภาพของระเบิดขนาด 40 มม. ที่ยิงกระหน่ำ
ลงมาด้วย เอ็ม 79!!

ความย่อยยับเกิดขึ้นแล้ว ยังป่าที่เต็มไปด้วยเงาปริศนา
เบื้องล่างอันหลอนพิงจะมาตระหนกเอาเดี๋ยวนี้เองว่า มีโขลงช้าง
จำนวนไม่น้อยทีเดียว กำลังแฝงตัวซุ่มสงบอยู่

“พี๊กกลาง!”

หล่อนอุทาน

แล้วก็ต้องหัดศีรษะแยกเขี้ยวอีกครั้ง เมื่อมันมีเสียง 'เปาะ' บีมม์ขึ้นเป็นนัดที่สอง เว้นช่วงระยะห่างไม่ถึงอึดใจ ตับไตไส้พุงของหล่อนขณะนี้ขยับไปหมด คลื่นเสียงระเบิดสังหารนั้น ดังก้องสะท้อนไปในระหว่างภูเขารอบด้านเหมือนฟ้าร้อง ปลุกความวิเวกเยือกเย็นของบรรยากาศใกล้รุ่งให้อิ่งอลโกลาหล

จะมีอะไรเหลือ สำหรับการ 'วางแผนอ้อยเหยื่อ' ของหล่อนต่อไปอีกในยามนี้ ในเมื่อไรเฟิลแผดขึ้นสองนัดตามติดมาด้วยระเบิด 40 มม. จากเครื่องยิงที่ยอดลงไปยังแนวละมေး เบื้องล่างอีกสองลูกโดยฝีมือจากคนบ้าอย่างเฉียบขาด เช่น พี่ชายกลางของหล่อน

ดารินถอนใจเฮือกใหญ่ พลิกตัวนอนหงายมองดูท้องฟ้าซีเกียจลุกขึ้นมาแล้ว ท่ามกลางความอึ้งอลวุ่นวายที่ปรากฏแทรกขึ้นอย่างกะทันหันนั้น พวกช่างบนแคมป์ก็ตะโกนโวยวายกันไม่ได้ศัพท์ ส่วนไอ้ช่างภายใต้มนต์บังคับของจอมมายาผีดิบมนตร์ยาที่แฝงแนวซุ่มอยู่ก่อน ซึ่งบัดนี้แตกหนีกันอลหม่านป่าแหลยกยับ ร้องแซ่ประสานกันด้วยความตกใจระคนเจ็บปวด

หล่อนึกไม่ออกเหมือนกันว่า ระเบิดสังหารขนาด 40 มม. หากตกลงไปกลางโขลงช้างมันจะเป็นผลเช่นไรบ้าง แต่รู้แน่ๆว่า ต่อให้อาคมของมันตรัยชะงัดสักแค่ไหน พวกมันก็อยู่ไม่ติด หรือไม่สามารถคุมกันเป็นขบวนแล้ว อีกทั้งไม่สามารถที่จะชาร์จ ขึ้นได้แน่นอน มันแต่ละตัวอาจไม่ถึงตาย แต่คงบาดเจ็บเลือดสาตกันไปแทบทุกตัวในรัศมีของสะเก็ดระเบิดอันละเอียดยิบจำนวนมากมายของระเบิดใช้สังหารคนประเภทนั้น

ดวงไฟฉายนับจำนวนไม่ถ้วน สาดจาลงมาที่หล่อน คนทั้งหมดในแคมป์ พากันแล่นลงมาเป็นขบวน พร้อมกับเสียง โวยวายประสานกันจำแนกไม่ถูก ส่วนมากก็ตะโกนเรียกนาม หล่อนนั่นแหละ

ดารินนอนเฉย เอานิ้วขยี้ปลายจมูกอย่างหงุดหงิดใจ หล่อนไม่โกรธพี่ชาย หรือกลุ่มของพรรคพวก ที่เข้ามาทำลาย แผนการของหล่อนเหล่านั้นหรอก แต่นึกสาปแช่งต่อเหตุการณ์ หล่อนไม่ต้องการจะให้เกิดเหตุการณ์ขึ้นเช่นนี้เลย เพราะตนเอง นั้นวางแผนไว้อีกอย่างหนึ่ง แต่ก็นั่นแหละ แผนของหล่อนอาจ ไม่ถูกต้องก็ได้ ถ้าหากว่ายอมเปิดเผยกับคนเหล่านั้นออกไป

เพราะฉะนั้น ตอนนี้หล่อนก็กำลังหาเรื่องโกหกกลบเกลื่อน อยู่ว่าจะตอบคำถามพวกพี่ๆ และคนทั้งหมดที่มาด้วยกันอย่างไร ดี จึงจะไม่ถูกดูว่า ตำหนิ

สองคนที่แฉ่ลงมาถึงหล่อนเป็นคู่แรก คืออนุชาและ หนานอิน พอถึงก็หิ้วประคองปีกจุดให้ลุกขึ้นยืน หล่อนไม่ยอม ฟังเสียงว่าทั้งสอง ‘โวย’ ละล่ำละลักกับหล่อนอย่างไรบ้าง แล้วก็ พริบตาต่อมาก็เป็นคู่ของ เซษฐากับไชยยันต์ ซึ่งปราดลงมาถึง ติดๆ รยล่อมมาด้วยคะหยิ่นและลูกหาบทั้งหมด ที่พากันหื้อแนบ ลงมาชนิดไม่เหลืออยู่บนแค้นบี๊สักคนเดียว

สองหูของหล่อนครั้งแรกนั้นมันอื้อเพราะเสียงไรเฟิลและ เสียงระเบิด แต่บัดนี้อื้อเพราะเสียงเหมือน ‘แจ๊กเรือแตก’ ที่ตั้งอยู่ รอบกาย

“ไม่เป็นอะไรค่ะ ไม่ต้องห่วง”

หล่อนเอามืออุดหู แล้วบอกกับพวกนั้นเรียบๆ เว้นระยะ ไปอีกครู่ก็บอกต่อมาโดยไม่อยากจะฟังเสียงถามว่า

“และโปรดรับทราบไว้ด้วยทุกคน น้อยยังไม่ได้เสียสติ มีความรู้สึกที่ครบถ้วนทุกประการ ไม่ได้ตกอยู่ในมนตร์สะกด หรือต้องอำนาจมายามีดอะไรทั้งสิ้น”

พี่ชายสองคน เพื่อนอีกหนึ่ง ที่กำลังละล้าละลักฟังไม่ได้ศัพท์อยู่ บัดนี้อ้าปากค้าง หนึ่งเงยบั้นไปชั่วขณะ จ้องมองดู หล่อนอย่างประหลาดใจที่สุด แล้วก็ยิ่งงุนงง เมื่อหล่อนกลับเป็นฝ่ายถามว่า

“ใครเป็นคนยิงไรเฟิล และใครเป็นคนยิงเอ็ม 79?”

“เฮ้! อะไรกันนี่ เธอแน่ใจหรือว่า ขณะที่เธอเดินลงมาจากรั้วแค้มป์นี่นะ เธอมีสติครบถ้วน”

ไชยยันตร์ร้องเอ็ด

“ฉันรู้ว่าฉันทำอะไร และรู้ด้วยว่าต่อไปจะต้องทำอะไร แต่ถามตะกี้ี้ยังไม่เห็นมีใครตอบ”

“บ้าแล้ว! รายนี้บ้าแน่ๆครับพี่ใหญ่!!”

อนุชา หรืออดีต ‘พรานซด’ ตะโกนลั่นขึ้นเข้ามาเขย่าไหล่ น้องสาวเล็ก แต่ดารินบัดแขนพี่ชายกลางออกไป เซษฐาจึง

รังไห่ให้หนูซาตอยออกมาก่อน ตนเองก้าวเข้าไปเผชิญหน้า
ใช้ไฟฉายส่องจ้องหน้าอย่างพิลึก

“น้อย”

เขาเรียกเน้นเสียงจริงจัง เหมือนจะหยั่งท่าที

“คะ”

“ทำไมถึงผิดสัญญา ไหนบอกกันไว้มันเหมาะว่าจะไม่
ออกนอกบริเวณที่ปักอย่างเด็ดขาด?”

ดารินผินยิ้ม หล่อนรู้สึกลำบากใจอย่างยิ่งที่จะให้คำตอบ
เพราะหาข้อแก้ตัว ทำความเข้าใจกับทุกคนได้ยากเหลือเกิน

“น้อยไม่ได้ตั้งใจจะผิดสัญญาหรอกคะ แต่น้อยมีเหตุผล
ในการออกนอกเขตที่ปักมาเพียงระยะแค่นี้”

“เหตุผลอะไร? จะออกมาให้ไอ้ผีดิบมันหักคอหรือข้างขยี้
งั้นหรือ?”

เสียงอนุชาตะคอกมาอย่างฉุนเฉียว เซษฐาโบกมือไปทาง
น้องชายให้สงบปากคำเสีย แล้วพยักหน้าปลอบถาม

“ไหนดอกพีชี่ สำหรับเหตุผลของน้อย”

“เหตุผลของน้อยมันอาจไม่เหมือนเหตุผลของคนอื่นก็ได้ค่ะ คือหนึ่ง เห็นว่าใกล้สว่างแล้ว ไม่มีอะไรน่ากลัว สอง อยากรู้อยากเห็นอะไรให้ชัดๆ กระจ่างแจ้กับตาตัวเอง สาม ขณะที่ทำในข้อหนึ่งและข้อสอง รู้ว่าตัวเองมีสติสัมปชัญญะพร้อม ไม่ได้ตกอยู่ในการชักจูง หรือถูกอำนาจอะไรเข้ามาสะกด และข้อสี่ น้อยเชื่อมือตัวเองว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้นก็จะสามารถที่จะแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างแน่นอน”

“เอางี้ดีกว่า อะไรทำให้เธอบ้า เดินลงไป ทั้งๆที่มันมืดตื้ออยู่อย่างนี้”

ไชยยันต์ถามสวนมาอีกคนอย่างสงสัยเต็มที่ ไม่มีใครเข้าใจหล่อนจริงๆ

ดารินแหม่ปาก หล่อนไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกเล่าความจริงได้ทั้งหมด

“ฉันมายืนอยู่ตรงขอบเนินที่เราพักกันอยู่นั้น...”

หล่อนบ้วนปากขึ้นไปด้านบนอันเป็นที่ตั้งของแคมป์

“ฉายไฟดูมาที่โชดหินใหญ่นี้ เห็นอะไรลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่
อยากให้เห็นให้ชัด ก็เลยเดินลงมา ทุกคนรู้ว่าฉันไม่กลัว
อะไรแล้วเตี้ยนี้ ไฟฉายกับปืนพร้อมอยู่ในมือ ฉันเผชิญได้
ทุกอย่าง แล้วระยะที่เดินลงมาจากตรงนั้น มันก็ไม่ห่างไกล
อะไรนัก กะไว้ว่าจะเดินมาถึงแค่นี้แหละ ไม่ลงไปให้ห่างจากนี้
หรอก”

“แล้วไอ้ผีห่านั้นก็โผล่พรวดออกมาจากโชดหิน กำลังเดิน
ขึ้นมาหาเธอ...”

อนุชาพูดเร็วปรือ อากการหัวฟัดหัวเหวี่ยง ชี้น้ำ

“ฉันเห็นเธอยื่นส่องไฟมันดูเฉย ปืนในมือก็ไม่ได้ยิงซักโป้ง
ฉันก็เลยต้องตัดสินใจยิงโครมลงมา ทำไมเธอถึงยื่นเฉยแบบนั้น
จะให้มันเข้ามาหักคอเธอหรือยัง?”

ดารินสันศิริชะ

“ใครจะยอมให้มันเข้ามาหักคอ...ก็ยื่นดูอาการท่าทีของ
มันว่าจะมาไม่ไหน ยังไง ปืนพร้อมอยู่ในมือแล้ว จะยิงเมื่อไหร่
ก็ได้ แล้วฉันก็แน่ใจด้วยว่า มันทำอะไรฉันไม่ได้ มันเข้ามาชิดตัว
ฉันไม่ได้อย่างเด็ดขาด ฉันมั่นใจเช่นนั้น”

หล่อนโมโหขึ้นมาบ้าง จึงใช้คำแทนตัวเองสำหรับพี่ชาย ว่า ‘ฉัน’ แบบเดียวกัน ไชยยันต์เห็นท่าจะไม่ดีสำหรับพี่น้องคุณนี้ เลยกันอนุชาที่กำลังทำท่าแยกเขี้ยวจะปรีเข้ามาอีกผลักให้ ถอยห่างออกไป กระซิบบอกว่า

“อย่าโมโหโหโโสไปนักเลยนะ กลาง ถึงยังงั้นน้อยก็ปลอดภัย เรียบร้อยดีแล้ว เขาน่าจะมีเหตุผลอะไรสำหรับเขาที่กล้าบ้าบิ่น แบบนี้...”

แล้วเพื่อนชายก็หันมาทางหล่อน

“เธอแน่ใจนะ ว่าเธอไม่ได้ถูกอำนาจของมันสะกดให้ต้อง เดินลงมา”

“ก็ฉันเอาไฟฉายส่องหน้ามันอยู่นะ”

“ไม่ได้ตกใจกลัวอะไรเลย?”

“ไม่! ฉันไม่เคยกลัวเจ้าพวกนี้เลยสักนิดเดียวสำหรับ เตี้ยวนี้ ตอนที่มันยกกองทัพข้างเข้าบุกพวกเราในคืนนั้น ก่อน จะเกิดยิงกันขึ้นขนานใหญ่ ฉันก็เห็นพวกมันเข้ามาเดินป่วนเปื้อน ในแคมป์ ฉันยังพยายามเดินเข้าไปพูด และสังเกตดูสภาพของ

พวกมันอย่างใกล้ชิดห่างกันแค่เอื้อมเท่านั้น...และนี่มันก็โผล่มาให้เห็นอีก ทำให้ฉันจึงต้องสะดุ้งกลัวมันแบบคนขวัญอ่อนฉันมีนี่...กับมีนี่!

หล่อนชูไรเฟิล กับตบทรวงอก อันก่ดพระเครื่องให้ทุกคนเห็น

“แล้วรู้หรือเปล่า ว่าข้างล่างในละเมาะโน่น มีข้างทั้งโขลงชุมนุมอยู่” พี่ชายใหญ่ถาม

“รู้ค่ะ อย่างว่าแต่ข้างผีพวกนั้นเลย แม้แต่ไอ้ตัวการคือมันตรัยที่รอคอยอยู่ข้างล่าง น้อยก็รู้ มันเพียงแต่ว่า ถ้าน้อยไม่เดินลงไปถึงละเมาะข้างล่างเสียอย่าง มันตรัย หรือข้างบริวารของมันพวกนั้นก็ไม่ว่าที่จะไต่เนินขึ้นมาใกล้ที่พักของเราหรอก”

พี่และเพื่อน อึ้งกันไปอีก เสียงลูกหาบพูดกันแซ่ด มองหล่อนเป็นตาเดียว หานานอินโคลงหัวจู้ปาก

“นายหญิงจะทำเรื่องให้หานานอินเดือดร้อนเสียแล้ว ก็บอกอยู่ว่าจะไม่ออกไป เผลอนิดเดียว ก้าวออกนอกบริเวณเสียแล้ว รู้ๆกันอยู่ว่าพวกมันคอยดักเล่นงานเราอยู่รอบๆเนินนี้ เพียงแต่ยังไม่กล้าขึ้นมาเท่านั้น...”

แล้วแกก็ฉายไฟลงไปยังละเมาะไม้ใต้ตีนเนิน ซึ่งบัดนี้เสียงข้างพวกนั้นคะเนจากเสียงว่ามีอยู่ไม่เกิน 12-13 ตัว เปิดป่าราบไปหมดแล้ว เพราะอำนาจของเอ็ม 79

“หนานอินหันมาทีแรก เห็นนายหญิงยังยืนอยู่บนขอบเนินตื้นๆตามคำพูด แต่พอเหลือวมาอีกที อ้าว! หายไปเสียแล้วเลยเล่นไปปลุกนายชด นายชดแกตื่นมาพร้อมกับนายทหารและนายใหญ่พวกเราร่วงมาดู เห็นนายหญิงกำลังยืนรอไอ้ผีตายซากที่กำลังไต่ทางขึ้นมา ระยะห่างกันแค่ไกลๆ ไม่ทำอะไรมันซักอย่าง นายชดก็เลยชัตตูม-ตูมเข้าไปให้สองนัด พอได้ยินเสียงข้างร้องอยู่ในดงข้างล่าง นายทหารก็เลยเอาปืนยิงระเบิด ชัตตลงไปที่นั่นอีก 2 นัด กันไม่ให้แล่นสวนขึ้นมา... โหนน! เปิดป่าราบไปหมดแล้ว”

“อ้อ! ไชยยันต์เองหรือ ที่ยิงเอ็ม 79?”

หล่อนหันไปถามเพื่อนชาย

“ใช่! ฉันทอง ไม่ยิงได้ยังไง มันตั้งขบวนรอคอยอยู่แล้วยังกะข้างศึกเตรียมประจัญบาน แต่ให้ตายเถอะ เตี่ยวันนี้ ฉันทองยังไม่เข้าใจอยู่นั่นเองว่า ทำไมเธอจึงบ้าบิ่นแบบนี้”

“ขอโทษสำหรับทุก ๆ คน ถ้าเห็นว่าฉันทำผิดขออภัย
แต่เหตุผลก็อย่างที่บอกไปแล้ว”

ดารินพูดเสียงอ่อนลง ไม่มีอะไรที่หล่อนจะพูดได้ดีไปกว่า
นี้ เซษฐาหันไปร้องตะโกนสั่งให้คะหยิ่น และพวกลูกหาบฉายไฟ
ตรวจหาซากของไอ้ผีดิบ ที่อนุชาอิงกระเด็นลงไป พวกนั้นตาม
กันลงไปเป็นพรวน ปีนพร้อม แต่แล้วก็ตะโกนบอกขึ้นมาว่า

“หาไม่พบ นาย มั่นคงแอบลุกขึ้นหนีไปแล้ว ตอนที่เรา
ซุ่มกันอยู่ ไอ้ผีดิบพวกนี้มันไม่ตายหรอก ต่อให้โดนลูกปืน
สักขนาดไหน พบแต่เศษกะโหลกของมันข้างหนึ่งหล่นกลิ้งอยู่
เพราะถูกปืนของพรวนชดผ่าแล่งไว้ ตัวมันหนีไปได้”

เซษฐาโบกมือ

“ถ้านั้นก็กลับขึ้นมาก่อน ให้ตะวันขึ้นเสียก่อน ค่อยมา
ตรวจดูรอยกันใหม่ ใครอย่าเพิ่งลงไปทีละเมาะข้างล่างนั่นก่อน”

ทุกคนกลับขึ้นมารวมกลุ่มกันยังบริเวณโฆดหินนั้นอีกครั้ง ดารินชัยบับจะเดินกลับขึ้นไปคนเดียวหน้าตายเฉย แต่พี่ชายใหญ่ เห็นยิวไหลไว้

“เดี๋ยวก่อน น้อย อย่าเพิ่งขึ้นไป ประเดี๋ยวขึ้นไปพร้อมๆ กันทุกคน...หนานอินบอกว่าก่อนหน้านี้ เธอยืนอยู่กับไอ้ตัวนตรงปลายเนินนั้นไม่ใช่หรือ?”

“ค่ะ”

หล่อนตอบสั้นๆ

“แล้วตอนนี้ไอ้ตัวนมันหายไปไหนแล้ว?”

“น้อยก็ไม่ทราบเหมือนกัน เห็นมันยืนอยู่ใกล้ๆ ชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น พอหันมาดูอีกที ไม่เห็นมันเสียแล้ว เข้าใจว่ามันคงจะแยกไปหากินของมันตามประสา มันไม่ได้อยู่กับน้อยตอนที่น้อยลงมาหรอก”

น้องสาวตอบเรียบๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย พี่ชายใหญ่พูดอะไรไม่ออกอีก ได้แต่เกาต้นคอแกรกๆ อย่าง แสนจะขี้ใจ ระคนพิศวงสงสัยในอาการของน้องสาวเต็มที

แล้วในที่สุดก็สั่งให้ทุกคนกลับขึ้นไปบนปางพักตามเดิม ตัวเขาเองเดินเฉียดเข้าไปใกล้ห้องชายกลางที่ยืนหน้านี้วคือขมวดอยู่กระซิบว่า

“กลาง... พี่ว่าน้อยมีอะไรที่ลึกลับมาก และไม่ยอมบอกความจริงพวกเราทั้งหมด”

“จะมีอะไรครับ นอกจากความบ้า ความคลุ้มคลั่ง!”

อนุชาสะบัดเสียงอย่างหงุดหงิด มองไปทางน้องสาวผู้กำลังเดินขึ้นเนินไปพร้อมกับไชยยันต์อย่างเริ่มหนักใจที่ทวีขึ้นทุกที

“พี่ว่า เธออาจใจร้อนไปหน่อย ที่เปิดฉากยิงขึ้นเสียก่อน ในขณะที่น้อยประจันหน้ากับไอ้ผีตายซากนั้น พี่ว่าเธอน่าจะคุมเชิงคอยดูให้ถึงที่สุด ว่าน้อยจะมีการพบปะ หรือมีท่าที่ยังไงกับไอ้ผีดิบที่เขาเดินลงไปพบมันนั้น”

อนุชาหัวเราะหึๆ

“ผมไม่ใจเย็นเหมือนพี่ใหญ่หรอกครับ จะรอให้มันคว่ำคอหอยยายนั่นก่อน หรือว่ารอให้มันหัวเอาตัวไปเสียก่อน แล้วค่อยตามทีหลังนะหรือครับ มันอาจช้าเกินกว่าที่จะช่วยได้ทัน”

เซษฐาพยักหน้า โอบไหล่น้องชายกลางผู้เลือตร้อนให้
เดินตามพวกนั้นขึ้นไป เป็นคู่ลำหลังสุด บอกเบา ๆ ว่า

“เอาละ เธอก็อ่าไปฉุนเฉียวอะไรกับน้อยให้มากนักเลย
เรารู้อยู่แล้วว่า เขากำลังจิตใจไม่ปกติ หรือจะพูดให้ตรงก็คือ
ป่วยทางจิตอย่างหนัก ประเดี๋ยวค่อย ๆ ปลอดภัยมา ทะล่อมหา
ความจริงเอาดีกว่าอย่าไปเกรี้ยวกราดดูว่าอะไรทั้งนั้น”

อดีต ‘พรานชด’ ยักไหล่ยิ้มแค่น ๆ

“ครับ ผมจะพยายามทำให้ให้สงบที่สุด สำหรับ
แม่เจ้าประคุณคนนี่ แต่สาบาน เมื่อกี้ถ้าผมไม่ยิงผ่ากะโหลก
ไอ้ตัวอัปรีย์นั้นเสียก่อนและถ้าไชยยันต์ไม่เอาเอ็ม 79 ถล่ม
ลงไปที่ป่าข้างล่าง ป่านนี้เรายังไม่รู้เลยว่า อะไรจะเกิดขึ้นกับ
น้อย เขาอาจร่างกายแหลกเหลวหรือมิฉะนั้นก็ถูกขโมยตัว
สูญหายไปแล้วก็ได้!”

เมื่อทุกคนมาประชุมพร้อมกัน ยังบริเวณแคมป์ที่พักบนยอดเนินอีกครั้ง ท้องฟ้าเริ่มจะปรากฏแสงเรืองๆขึ้นแล้ว หนานอินไล่พวกลูกหาบให้ไปจัดการหุงหาเตรียมอาหารเข้าในทันที ส่วนคณะเจ้านาย นั่งล้อมวงดื่มกาแฟกันอยู่เป็นกลุ่ม

ดารินนั้นคงรักษาความ 'หน้าตาย' นั่งเฉยเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้นตามเดิม ปล่อยให้การพูดจาหรือถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้เป็นเรื่องของพี่ชายสองคน และไชยยันต์เท่านั้น โดยหล่อนไม่เอ่ยอะไรเลย นอกจากสูบบุหรี่อัดควันลึก และมองนิ่งอยู่ที่ปลายบุหรี่ปัดไฟนั้นอย่างใช้ความคิด ตัวเองนั่งห่างจากคณะสามคนออกมาเล็กน้อย

ครูหนึ่งต่อมา หล่อนขยับตัวลุกขึ้น ทำท่าจะเดินไปทางกลุ่มของพวกลูกหาบที่ทำงานกันอยู่เหมือนจะปลีกตัวแต่เซษฐาทักไว้

“ยังไม่ต้องไปไหนก่อนทั้งสิ้น น้อย เข้ามานั่งใกล้ๆ พี่นี่หน่อยซิ”

น้องสาวคนเล็กจำใจต้องเดินเข้ามาหนึ่งใกล้ๆ พี่ชายใหญ่ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า แล้วประกาศขึ้นเบาๆว่า

“ทุกคนโปรดอย่าถามอะไรน้อย ในคำถามที่ตอบไปแล้ว นะคะ เพราะไม่อยากจะตอบซ้ำๆ ก็สารภาพแล้วว่าทำผิดข้อ สัญญา อย่างมาว่าอะไรกันอีกเลย”

“เอาละ พี่ก็จะไม่ว่าอะไรเหมือนกัน แต่ขอทราบความจริง เพิ่มเติมหน่อยได้ไหม?”

“ก็น้อยให้ความจริง ตอบไปหมดทุกคำถาม ที่รุ่มกัน สอบสวนน้อยแล้วนี่คะ”

เซษฐาสันตีระชะ พยายามใช้คำพูดที่ปลอบโยนอย่าง นิ่มนวลที่สุด

“ยัง!...ยังไม่หมดทุกคำถามหรอก และอย่าคิดว่า เป็นการสอบสวนเพื่อจับผิดตำหนิอะไรเลย พี่เองเชื่อว่าน้อยต้องมี เหตุผลทางด้านส่วนตัวของน้อยแน่ๆ เพียงแต่ไม่บอกมาให้ กระจ่างเท่านั้น มีอะไรที่น้อยจะต้องปกปิดอำพรางพวกพี่น้องนี้ เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นตะกี้?”

“ไม่มีค่ะ”

หล่อนตอบไม่เต็มเสียงนัก ไม่ยอมสบตาใครทั้งสิ้น อนุชา กับไชยยันต์ขณะนี้นั่งเงิบเฉย ปล่อยให้เป็นที่ของพี่ชายใหญ่ แห่งคณะ ตะล่อมถาม ‘แม่ตัวปริศนา’ ตามที่อนุชาว่าให้สัญญาไว้ ตามลำพัง โดยไม่สอดแทรกขึ้น แต่ทั้งสองก็แลนิ่ง จับอากัปกิริยา ของหญิงสาวมาชนิดตาไม่กะพริบ แน่ละ ทุกคนยังเต็มไปด้วย ความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“กลางกับไชยยันต์บอกกับพี่ว่า ขณะที่เขาเห็นเธอยืน ประจันหน้าอยู่กับไอ้ผีดิบตรงตำแหน่งนั้น ระยะเวลาประชิด จวนเจียนเหลือเกินจนน่าที่จะเกิดอันตรายขึ้นได้ เพราะเห็นเธอยืนส่องไฟฉาย ปล่อยให้มันเดินใกล้เข้ามาทุกที...เอาละ ถ้ากลาง ไม่ยั้งลงไปเสียก่อน เธอจะทำยังไงต่อไป บอกพี่ซิ?”

เซษฐาเป็นคนละเอียดถี่ถ้วนเหมือนเดิม และป้อนคำถาม หรือสอบถามคำชนิดที่ทำให้หล่อนต้องลำบากใจยิ่ง ในการที่จะ ค้นหาคำตอบ เพราะไม่อาจจะบอกความจริงภายในใจคิดไว้ของ ตนเองได้ทั้งหมด ขึ้นบอกไป มันก็ยิ่งมากความบานปลาย

“ก็ไม่ใช่ความผิดของพี่กลางหรือค่ะ ที่ยิ่งลงไปเสียก่อน และไม่ใช่ความผิดของไชยยันต์ด้วย ที่ใช้ระเบิดกระหน่ำลงไปยิง ชายป่าข้างล่างติดต่อกันไป เพื่อขับไล่มันตรัย กับข้างผีสิงอันเป็น บริวารของมันที่รอคอยอยู่ข้างล่างนั้น...”

หล่อนตอบเสียงๆ

“น้อยระวังตัวอยู่แล้ว ที่เห็นไอ้ผีตายซากนั้นมันเดินเข้ามาหาแต่ที่ไม่ได้ทำอะไรลงไปก็เพื่อจะรอดูว่ามันจะเข้ามาใกล้ น้อยได้แค่นี้ และจะส่งภาษาบอกความอะไรแก่น้อยได้บ้าง เพราะมันตรัยหลบอยู่ในละเมาะดินเชิงเขาไม่ยอมขึ้นมา เพียงแต่ให้บริวารของมันมาหลบอยู่ที่หลังโขดหินใหญ่ก้อนนั้นเท่านั้น”

“พี่คิดว่า นั่นไม่ใช่ความกล้าหาญที่น้อยพร้อมจะเผชิญหน้า กับสิ่งที่แสนจะน่ากลัวนั้นหรือคะ มันจะต้องมีอะไรสักอย่างไป กว่านั้น...มันผิดวิสัยไปมาก ในการที่เห็นอยู่ชัดๆว่าไอ้มนุษย์ รูปร่างหน้าเกลียดน่ากลัวเคลื่อนเข้ามาหา แต่ตัวเองกลับยืนดู มันเฉย...เหมือนเห็นคนธรรมดาหรือมิตรเดินเข้ามาใกล้มันแหละ”

“พี่ใหญ่ พอจะเข้าใจกับคำว่า ‘ความเชื่อมั่น’ หรือ ‘ความ มั่นใจ’ บ้างไหมคะ น้อยมีความรู้สึกอย่างที่บอกไว้นี้แหละ ขณะที่

มันเคลื่อนเข้ามา เพราะเชื่อมั่นว่ามันทำอะไรน้อยไม่ได้ トラบไต ก็ตามที่พระยังติดตัวน้อยอยู่ และสติก็พร้อมอยู่เช่นนั้น”

“ก็แปลว่าเธอพิจารณาไอ้ผีดิบนั้นในฐานะมิตรหรือเพื่อน ไปเสียแล้ว”

ไชยยันต์อดไม่ได้ที่จะต้องสอดขึ้นมา

“ก็ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ฉันบอกแล้วว่าฉันกำลังดูท่าที่ของมันจนถึงที่สุด ฉันไม่กลัวมัน และไม่คิดว่ามันจะทำอันตรายใดๆแก่ฉันได้เลยในขณะนั้น”

“สมมุติละว่า มันทำอะไรเธอไม่ได้ แล้วอะไรเป็นความคิดหรือแผนการต่อไปของเธอ?”

พี่ชายใหญ่บีบวงรัดแห่งคำถามแคบเข้ามาแล้ว

“มันอาจส่งข่าว บอกความอะไรที่เป็นประโยชน์กับน้อยก็ได้ค่ะ”

“ประโยชน์?” ในด้านไหนกัน?”

เซษฐาขมวดคิ้วถามต่ำๆ

“อย่างน้อยก็จุดประสงค์ของพวกมันว่าจะเอาอย่างไรกับเราแน่ จะติดตามมาจองล้างจองผลาญเพื่ออะไร และอาจให้ข่าวอะไรที่เกี่ยวข้องไปถึงรพิินทร์บ้างก็ได้ นั่นเป็นความคิดหวังของน้อย จึงทำให้กล้าเดินลงไป”

พี่ชายใหญ่คราง “ฮือม” ในลำคออย่างไม่ศรัทธา บรรจุกล่องยาเส้น โดยสายตาไม่เปลี่ยนไปจากใบหน้าของน้องสาว

“แล้วมันได้พูดจา ส่งภาษาบอกอะไรกับน้อยบ้างล่ะ ลองเล่าให้ฟังซิ ก่อนที่กลางจะยิงลงไป”

“เฉพาะไอ้ตัวบริวาร ที่ซ่อนอยู่หลังโซดหินและโผล่ออกมาหาน้อย มันยังไม่ได้ออกอะไรแก่น้อยเลยสักอย่าง แต่ตัวนายของมันคือ...มันตรัยที่รอคอยน้อยอยู่ข้างล่าง ส่งสัญญาณบอกน้อยขึ้นมาว่า ให้เดินตามไอ้ตัวสูงใหญ่นั่นลงไปยังป่าละเมาะข้างล่าง ซึ่งน้อยอยู่ในระหว่างตอรองกับมันเพื่อจะล่อให้มันตรัยโผล่ออกมาปรากฏตัวให้เห็นชัดๆ แต่เหตุการณ์มันผันเปลี่ยนไปเสียก่อน ด้วยลูกปืนกับระเบิดของฝ่ายเรา ถ้าน้อยจะยิงไอ้ตัวนั้นน้อยก็ยิงเสียก่อนพี่กลางแล้วล่ะคะ แต่ที่นี่น้อยต้องการจะรอดูมันจนถึงที่สุดต่างหาก จึงยังสงบนิ่งอยู่ ทว่าก็เตรียมพร้อม ไม่ได้ประมาทหรือลืมหิวเลย”

“ไม่เคลียร์เลยในคำตอบของเธอ มีอะไรอีกหลาย ๆ อย่างที่ยังปิดพวกพืออยู่”

พี่ชายใหญ่พึมพำเก็บความขจัดใจไว้มิดชิด

“ผมว่าพี่ใหญ่อย่าไปเค้น หรือคาดคั้นอะไรเลยครับ ผมบอกแล้วว่าน้อยเริ่มมีปฏิกิริยาอะไรที่ลึกลับ...เกี่ยวกับภัยที่มันจ้องเล่นงานเราอยู่ในขณะนี้ และเริ่มจะทำให้เราหนักใจเป็นอย่างยุ่ง และถ้าเขายังไม่ยอมบอกความจริงอะไรให้กระจ่างอยู่แบบนี้ พลาดพลั้ง เราจะช่วยเขาไม่ทันเลย ผมชกกลุ่มใจเสียแล้วซินี”

ดารินมองไปทางพี่ชายกลางด้วยสายตาที่อ่อนลง หล่อนเข้าใจความรู้สึกของเขาดีที่สุดในที่สุด กล่าวด้วยน้ำเสียงสุภาพเอาใจ

“พี่กลางอย่าห่วงอะไรน้อยให้มากนักเลยคะ น้อยพยายามรักษาตัวเองให้ดีที่สุด และให้เป็นภาระแก่พี่ ๆ น้อยที่สุด ขอรับรองอีกครั้งว่าน้อยไม่ได้บ้าเสียสติไปหรอก แล้วก็ป็นห่วงตัวเองเหมือนกัน การกระทำอะไรของน้อยบางอย่าง ทุกคนอาจไม่เข้าใจแต่น้อยเข้าใจตัวเองดีที่สุด และบางทีก็ไม่วู้จะอธิบายอย่างไรถูก”

อนุชายิ้มแค่นั้นๆ เริ่มคลายความโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงลง
บ้าง

“พีรู้ ว่าเธอกล้า และเชื่อมั่นในสมองและฝีมือของตัวเอง
อย่างเต็มที่ในการเดินทางมาในครั้งนี้ แต่ก็นั่นแหละ อย่าให้
กลายเป็นความประมาทไป ไม่ใช่เป็นความผิดของพี ที่จะต้อง
เป็นห่วงเธอไม่ใช่หรือ”

หล่อนยกมือไหว้

“กราบขอบพระคุณพี่กลางค่ะ และกราบขออภัยถ้าน้อย
ก้าวร้าวอะไรไปบ้างเมื่อตะกี้นี้ รู้ตัวเองเหมือนกันว่ามักจะทำอะไร
ให้เกิดความกังวลแก่หมู่คณะอยู่เสมอ”

แล้วหล่อนก็ยิ้มให้แก่พี่ชายกลาง

“สิ่งที่น้อยยินดี และอบอุนใจที่สุดก็คือ ในวาระวิกฤติ
จริงๆแล้ว พี่กลางและพวกเราทุกคนล้วนหันต่อเหตุการณ์เสมอ
ไม่มีใครมัวงุ่มง่ามล่าช้าอยู่เลย”

ในที่สุดสองพี่น้องก็สามารถปรับความเข้าใจกันได้ท่ามกลางความโล่งอกของไชยยันต์ และพี่ชายใหญ่ของคณะดารินกับอนุชาโดยปกติแล้วมักจะมีความขัดแย้งป็นเกลียวกันอยู่เสมอ และมักจะปะทะกันด้วยวาจาอันรุนแรง ทะเลาะกันเป็นประจำอาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่าอนุชานั้นเป็นคนโง่ผาง ซึ่มโห่เท่าๆกับที่ดารินชอบเอาแต่ใจตัวเอง แต่ทั้งหลายแหล่มันก็มาจากความรักความห่วงใยที่มีต่อกันนั่นเอง ประกอบกับวัยที่ค่อนข้างไล่เลี่ยคบกันแบบเพื่อนมากกว่าที่จะเคารพยำเกรงแบบพี่

“ประเดี๋ยวกินอาหารเข้ากันเสร็จ เราจะลงไปตรวจสถานที่ข้างล่างนั้นอีกครั้ง”

เชษฐาบอกทุกคน พร้อมกับแหวนมองดูท้องฟ้าซึ่งสว่างขึ้นเป็นลำดับ

ระหว่างการร่วมรับประทานอาหาร ไชยยันต์เข้ามานั่งใกล้ๆดารินผู้เงียบขรึมถามว่า

“ตั้งแต่ตื่นมาด้วยกันตอนประมาณตีสี่เศษๆนั้นแล้ว เธอไม่ได้กลับเข้ามานอนอีกเลยหรือ”

ราชสกุลสาวสันตีระชะ

“ฉันไม่ได้นอนอีกเลย มันไม่่วง พอเธอเข้าไปนอนแล้ว ฉันก็นั่งคุยฆ่าเวลาอยู่กับลุงอินอีกครู่ใหญ่ ก่อนที่จะเดินตรวจบริเวณออกไปยืนอยู่ตรงชายเนินพักนั้น ก็ไม่คิดเหมือนกันว่าจะเกิดบ้ำระห่ำเดินลงไป คนมันอยู่ในภาวะร้อนรุ่มกลุ้มจิต บางทีมันก็อาจทำอะไรที่คนอื่นเห็นว่า บ้า ๆ ออกไปได้เหมือนกัน แต่ฉันก็พยายามจะระงับความรู้สึกชนิดนั้นไว้ให้ได้”

ไชยยันต์อยากจะล้วงถามอะไรอีก เพราะยังไม่หายข้องใจ เรื่องที่หล่อนกล้าเดินลงไปประจันหน้ากับไอศพตายซากคำนวณอายุไม่ได้นั้น แต่ก็ระงับเสีย คิดอยู่ในใจเหมือนเซษฐาและอนุชา ว่า...ค่อย ๆ ใช้เวลาจับสังเกตดารินไปเงียบ ๆ ดีกว่า

เหตุการณ์ที่ผ่านมามาตลอดคืนพิสูจน์ให้เห็นชัดว่า มันตรัยและบริวารของมัน แม้จะไม่บังอาจกล้ากรายขึ้นมาราวีก่อกวณอะไรในบริเวณปางพักที่ลงอาคมไว้ แต่พวกมันก็หาได้หลักวันหลบหนีห่างไกลออกไปไม่ คงซุ่มคุ่มเชิงรายล้อมอยู่รอบ ๆ ตึนเนิน

อยู่นั่นเองอย่างเงียบกริบ เพื่อรอโอกาสของมัน อันเป็นสิ่งที่น่าคิด น่าสยองมากถ้าไม่ใช่เพราะดารินเดินออกนอกเขตปริมณฑล ออกไป และถ้าไม่ใช่เพราะกระสุนไรเฟิล กับระเบิดที่อนุชา กับ ไชยยันต์ช่วยกันยิงถล่มลงไป ทั้งคณะจะไม่มีโอกาสรู้ได้เลยว่า... พวกมันมาซุ่มล้อมอยู่ข้างล่างเหมือนเข้าศึก ที่เกาะติดฐานคอย ซุ่มโจมตีอยู่ทุกขณะ เพียงแต่รอจังหวะเหมาะเท่านั้น

เมื่อเสร็จสิ้นอาหารประทังชีพมีอเข้าซึ่งกินกันในเวลา เข้าตรู่เป็นพิเศษ หนานอินก็ตะโกนถามมาว่า

“เอาหรือยัง นาย รีบไปกันเสียแต่หัวรุ่งนี่แหละ จะได้ไปถึงหัวยเสียรื่องก่อนเที่ยง”

“ตกลงลุงอิน แต่เราอยากจะลงไปดูตรงชายเนินที่นายทหาร ยิงระเบิดลงไปตรงนั้นก่อน”

ท่านหัวหน้าคณะร้องตอบ

“ถ้านั้นก็เก็บของไปได้เลย เราจะตัดทางลงทางด้านนั้น อยู่แล้ว...จะได้ไม่เสียเวลา”

หนานอินสั่งการเก็บข้าวของทันที และอีกชั่วขณะเดียว
คณะทั้งหมดก็เคลื่อนขบวนลงจากยอดเนินสักดำ โดยบ่ายหน้า
ลงมายังตีนเชิง อันเต็มไปด้วยละเมาะไม้ ซึ่งเป็นเป้าหมายที่
ไซยยันต์ถล่มเอ็ม 79 ลงไปเมื่อได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวของ
โขลงช้าง ภายหลังเมื่ออนุชาอิงไโรเฟิลไปยังไอ้ผีดิบที่ประจันหน้า
อยู่กับดาร์ริน 2 นัดซ้อน

ขณะที่ลงมาได้กึ่งทาง ผ่านตำแหน่งที่ดาร์รินยืนอยู่ใกล้
โขดหิน ทั้งคะหยิ่น หนานอิน และทุกคนยกเว้นพวกลูกหาบ
ทำการสำรวจบริเวณนั้นก่อนอย่างละเอียด

และก็พบเข้ากับร่องรอยที่พวกลูกหาบพบไว้ก่อนแล้ว
ขณะที่เกิดเหตุหยกๆ คือเศษกะโหลกของซากเก่าแก่โบราณ
ซึ่งนานมาแล้วได้เคยเป็นกะโหลกของมนุษย์ ถูกกระสุนไรเฟิล
ขนาดหนักของอนุชาผ่าแฉ่งไว้ ซีกขนาดสองฝ่ามือใหญ่ๆ หล่น
กลิ้งอยู่กับพื้นของแ่งหินต่อนหนึ่ง

ทุกคนดูเหมือนจะเคยชินเสียแล้ว กับสิ่งประหลาดชนิดนี้
ไม่ได้สนใจอะไรมากนักที่จะตรวจสอบ เพียงแต่ใช้เท้าเขี่ยดู
เท่านั้น

“ก็แปลว่าไอ้ตัวที่ออกมาเผชิญหน้ากับน้อย เมื่อชั่วโมง
เศษๆมานี้ หน้าแหวงหายไปซึกหนึ่งแล้วด้วยลูกปืนของแก”

ไชยยันต์พิมพ์เบาๆ

“แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่า มันจะกลับมาหาเราอีก
ไม่ได้ทั้งๆที่หน้าแหวงหายไปครึ่งนี้แหละ เพราะมันพาซากที่เหลือ
ของมันหายไปแล้ว”

อนุชาบอกพร้อมกับยิ้มเกรียมๆในลำคอ เขาจำได้ติดตาม
ว่านัดที่สอง เขายังไปที่กลางลำตัวของมัน พอกระสุนระเบิดโครม
มันก็พลิกกลิ้งด้วยแรงกระทุ้งของลูกปืนกลิ้งลงจากเนินไป แต่
บัดนี้...ไม่พบว่ามีซากของมันเหลือนอนทิ้งอยู่ให้เห็น ยกเว้นเศษ
กะโหลกที่มันไม่สามารถจะเอาไปด้วยได้เท่านั้น ที่หล่นให้เห็น
เป็นหลักฐานอยู่

หนานอินกับคะหยิ่นลงไปถึงบริเวณป่าละเมาะด้านล่าง
ก่อนแล้วชั่วจิตใจเดียวก็ตะโกนขึ้นมาว่า